

Н. Станевъ.

Заря на свободата.

Начало.

Една година по-късно отъ гръмването на първата възстаническа пушка въ Копривщица и отъ глухия пукотъ на черешовитѣ топчета въ Панагюрище, Клисуре, Севлиево и т. н., обадиха се страшнитѣ бучения на рускитѣ топове къмъ Дунава.

Българитѣ обявиха освободителна война на султана на 20 априлий 1876 г., а рускиятъ царъ я продължи, и завърши дѣлото.

Нашиятъ младъ четецъ знае, що дойде следъ възстанието, кланетата, пожарищата презъ 1876 г. и какъ народитѣ въ Европа и Америка се научиха за злочестината на българския народъ.

Въ цѣлъ свѣтъ добритѣ мъже и милостивитѣ жени, защитници на свободата и правото, издигнаха гласъ и осждиха турското управление надъ християнитѣ, па и поискаха отъ царе и министри да дигнатъ ржка, да запазятъ и отърватъ мъченика отъ насилника.

— Добре, запитваха всички. Право е българитѣ да се освободятъ, но коя държава да направи това? Едни студено казаха: ние си имаме наши бели; други отговориха: не е наша работа; трети се обадиха: нека търпятъ още българитѣ...

— Само единъ царъ съ добро сърдце, съ пра-